

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13Csp/260/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222597
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8117222597.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom Mgr. Petrom Revickým v právnej veci žalobcu: Q. A., C.. XX.XX.XXXX, S. Č. I. X, XXX XX A. Š., zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Nám. Sv. Egídia 93, 058 01, o vydanie bezdôvodného obohatenia 855,08 Eur, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 406,90 Eur a úroku z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 2.12.2017 do zaplatenia **z a s t a v u j e .**

II. V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a .**

III. Žiadna zo strán na náhradu trov konania **n e m á p r á v o .**

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 5.10.2017 doručenu súdu 25.10.2017 sa žalobca domáhal, aby súd vydal rozsudok ktorým by rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 855,08 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % z tejto sumy odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia, a nahradiť trovy konania.

2.1. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXXXXXXXXXX (K. Č.. XXXXXXXX) zo dňa 4.10.2013 bola žalobcovi ako dlžníkovi poskytnutá pôžička vo výške 5.000,- Eur, s mesačnou splátkou vo výške 133,07 Eur na 60 mesiacov, ročnou úrokovou sadzbou vo výške 22,20%, ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN) vo výške 22,20 %, priemernou RPMN vo výške 20,83 % a s termínom konečnej splatnosti 10/2018. Celková suma, ktorá mala byť žalobcom žalovanému na vrátenie pôžičky zaplatená predstavovala sumu vo výške 7.984,20 Eur. Uviedol, že zo strany žalobcu ako dlžníka bola žalovanému ako veriteľovi na vrátenie pôžičky zaplatená suma spolu vo výške 5.855,08 Eur, a že táto zmluva o pôžičke, ktorá bola uzatvorená medzi žalobkyňou ako dlžníkom a spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom a dodávateľom finančnej služby, je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou.

2.2. Žalobca ďalej uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, platí úprava zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSU“) s tým, že podľa § 9 ods. 2 ZoSU zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Následne žalobca poukázal na ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSU /o tom, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y)/ a uviedol, že zmluva o pôžičke neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, písm. a), f) a k) ZoSU, a preto jej predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov.

2.3. Žalobca uzavrel, že na základe zmluvy o pôžičke mu poskytol žalovaný sumu vo výške 5.000,- Eur, pričom on doposiaľ zaplatil žalovanému sumu vo výške 5.855,08 Eur s tým, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného v tomto prípade predstavuje rozdiel medzi tým, čo žalobca na tento úver doposiaľ plnil a žalovaným skutočne poskytnutým plnením, t.j. suma vo výške 855,08 Eur.

Žalobca tiež dodal, že o skutočnosti, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v auguste 2017, a zároveň má za to, že v danom prípade sa na strane žalovaného jednalo a jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie, čo v zmysle § 107 ods. 2 OZ zakladá desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. V súvislosti s objektívnou premlčacou dobou žalobca uviedol, že súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu (k čomu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/72/2014 zo dňa 19.3.2015, a 20Co/166/2014 zo dňa 26.5.2015).

3.1. Žalovaný (pôvodne Consumer Finance Holding, a.s.) vo vojom písomnom vyjadrení so žalobou nesúhlasil a navrhol, aby súd žalobu zamietol.

3.2. V bode V. svojho vyjadrenia žalovaný uviedol, že dňa 29.11.2017 bol žalobcovi vrátený preplatok z predmetnej zmluvy vo výške 406,90 Eur s tým, že po vrátení preplatku teda celková suma uhradená zo zmluvy predstavuje 5.448,18 Eur a nad rámec istiny úveru bolo uhradených 448,18 Eur, a (okrem nesúhlasu s tvrdeniami o bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru) vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku, a to tak v subjektívnej ako aj v objektívnej premlčacej dobe .

3.3. V súvislosti s premlčaním žalobca poukázal na to, že v nadväznosti na dikciu § 103 OZ sa každá splátka spotrebiteľského úveru považuje za samostatný peňažný dlh, ktorý sa v zmysle § 103 OZ samostatne premlčuje odo dňa zročnosti jednotlivej (každej) splátky samostatne, pričom žalobca podal na súd žalobu dňa 25.10.2017 a posledná splátka zo strany žalobcu bola uhradená dňa 4.4.2014, a z uvedeného dôvodu žalovaný nárok považuje za premlčaný objektívnej trojročnej lehote, ako aj v dvojročnej subjektívnej lehote s poukazom na dikciu ust. § 107 OZ. Dodal, že pre začiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 OZ je rozhodujúci deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo.

Ďalej žalovaný citoval odbornú literatúru, podľa ktorej „Pokiaľ márne uplynie aspoň jedna z uvedených premlčacích dôb (buď subjektívna alebo objektívna) a druhou stranou je vznesená námietka premlčania, nie je možné oprávnenému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať.“ (Švestka, Spáčil, Škárová, Humlák a kol.: Občanský zákonník 1. Komentár 2008. str. 554.), poukázal na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici (14Co/1128/2014 a 13Co/90/2015) a dodal, že podmienka pre uplatnenie 10 - ročnej premlčacej lehoty v tomto prípade splnená nie je, nakoľko má za to, že úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu, musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia, a teda nestačí, keby ho žalovaný získal neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal.

K otázke uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty žalovaný poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 26Cdo/785/2011 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 s tým, že citovaná judikatúra začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty jednoznačne objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' bezdôvodné obohatenie. Dodal, že skutkovou okolnosťou, od ktorej sa odvíja plynutie subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, je zaplatenie splátok úveru žalovanému s tým, že už vtedy žalobca vedel o osobe, ktorá sa na jeho úkor údajne bezdôvodne obohatila, teda, že žalovaný mu poskytol finančné prostriedky na základe neplatnej zmluvy. Tiež mal k dispozícii údaje o skutočnostiach rozhodujúcich pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia. Žalobca mal na posúdenie jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia všetky informácie už odo dňa uzavretia zmluvy, resp. odo dňa zaplatenia jednotlivých splátok úveru.

3.4. Vo vzťahu k náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru Zmluva o pôžičke obsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ.

3.5. Vo vzťahu k námietke, že Zmluva neobsahuje podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a k) ZoSÚ - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov a ich rozlíšenie a konečnú splatnosť; a dobu trvania zmluvy žalovaný uviedol, že v Zmluve o pôžičke je v článku Pôžička uvedená výška splátky - 133,07 € ako aj počet splátok 60, termíny splátok 20. dňa v mesiaci (pozn. súdu: v článku Zmluvné podmienky v bode 6.2. zmluvy), a ďalej jej samostatne v Zmluve o pôžičke uvedená aj konečná splatnosť mesiacom a rokom 10/2018. Dodal, že vychádzajúc z počtu splátok. ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky, a podľa neho bola konečná splatnosť určená zrozumiteľne a určito s tým, že zákon nepredpisuje formu, ako má byť uvedená konečná splatnosť, a má za to, že vyššie uvedeným si splnil svoju povinnosť, a to uvedenie termínu konečnej splatnosti. Mal za to, že ani doba trvania zmluvy nemá byť uvedená konkrétnym dátumom, nakoľko podľa jeho názoru platné znenie zákona o ZoSÚ takúto povinnosť neukladá. Uviedol, že doba trvania Zmluvy o pôžičke je vyjadrená v bode 12.1 Zmluvných podmienok, kde je uvedené: „ Zmluva sa skončí úplným splnením všetkých záväzkov a pohľadávok Klienta vo vzťahu k Spoločnosti podľa Zmluvy." Z legislatívno-terminologického hľadiska termín „doba" znamená „časový úsek" a nie konkrétny dátum, napr. doba trvania zmluvy od jej uzatvorenia do zaplatenia poslednej splátky. Z vyššie uvedených dôvodov má za to, že doba trvania zmluvy vo vymedzení „do splatenia všetkých záväzkov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere" je správna a jej forma dostatočná a doba určiteľná. Taktiež aj v zmysle právnej teórie sa zmluvy delia na zmluvy uzavreté na dobu určitú a neurčitú, takže použitie tohto termínu namiesto konkrétneho dátumu je aj z tohto hľadiska správne. Pokiaľ by bol súd toho názoru, že predmetné náležitosti nie sú v podobe požadovanej zákonom, a teda nie je možné na ne prihliadať, tak poukázal na závery rozsudku Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 v zmysle, ktorého Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalovaný uviedol, že je toho názoru, že medzi tieto náležitosti nepatrí ust. §9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, naopak patrí medzi ne údaj o úrokovej sadzbe, RPMN, výške splátky a pod., a na podporu svojich tvrdení poukázal aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 11Co/39/2016 zo dňa 11.04.2017, podľa ktorého: „Súdny dvor tiež rozhodol, že vzhľadom na cieľ ochrany spotrebiteľa sledovaný Smernicou Rady 87/102/EHS z 22. 12. 1986 o aproximácii zákonov a iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej Smernicou 98/7/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16.2.1998 v záujme boja proti nespravodlivým úverovým podmienkam a na to, aby sa dlžníkovi umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy, čl. 4 uvedenej Smernice vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku, pričom porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte Smernice 2008/48 môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky. Takýto podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvencia splátok, ako aj prípadnú existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie. Keďže neuvedenie týchto náležitosti v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankciu spočívajúcu v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle čl. 23 Smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvolá voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v Čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Za týchto okolností potom súd uviedol, že čl. 23 Smernice 2008/48 sa iná vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho Záväzku."

Ďalej žalovaný, s odkazom na vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, poukázal na jeho ďalšie právne závery s tým, že Súdny dvor uviedol:

„Vzhľadom na všetky tieto úvahy je potrebné odpovedať na prvú a druhú otázku tak, že článok 10 ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne 1 alebo na inom trvalom nosiči. „, že Súdny dvor ďalej konštatoval: „Článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“, a že „článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Žalovaný dodal, že Súdny dvor ďalej uviedol: „pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti.“

3.6. Vo vzťahu k námietke, že Zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. a) ZoSÚ žalovaný uviedol, že druh spotrebiteľského úveru jednoznačne vyplýva zo Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, v ktorých je uvedené, že ide o bezúčelový spotrebiteľský úver, a poukázal aj Všeobecné obchodné podmienky, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o pôžičke, kde je v bode 1. Definície uvedené, že „Pôžička znamená bezúčelový spotrebiteľský úver v čiastke poskytnutej Klientovi Spoločnosťou.“ Žalovaný má za to, že Zmluva o pôžičke obsahuje náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a) ZoSÚ, a pokiaľ by bol konajúci súd iného názoru dodal, že nejde o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

4. Žalobca, zastúpený advokátom, sa k doručenému vyjadreniu žalovaného písomne nevyjadril, hoci ho na to súd pri príprave pojednávania uznesením podľa § 167 ods. 3 CSP vyzval s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť (viď aj § 291 ods. 3 CSP).

5. Písomným podaním zo dňa 23.1.2018 žalobca zobral späť žalobu v časti o 406,90 Eur s tým, že túto sumu mu žalovaný zaplatil 1.12.2017 a žiadal, aby súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť mu sumu 448,18 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 855,08 Eur odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému do 1.12.2017 a s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 448,18 Eur od dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému do zaplataenie sumy 448,18 Eur (pozn. súdu: teda z tejto sumy, zahrnutej už v sume 855,08 Eur, za obdobie odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému do 1.12.2017 duplicitne).

6. Písomným podaním zo dňa 10.6.2019 žalovaný doplnil svoje vyjadrenie vo vzťahu k náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 ZoSU o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a poplatkov a ich rozlíšeniu poukazom na rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/211/2017 a 3Cdo/146/2017 o potrebe eurokonformného výkladu predmetného ustanovenia s tým, že dotknutá zmluva o poskytnutí pôžičky obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti.

7. Doplnujúce vyjadrenie žalovaného súd zaslal žalobcovi, ktorý k tomu vo svojom v písomnom vyjadrení zo dňa 1.7.2019 doplnil len svoju argumentáciu o začiatku počítania subjektívnej premlčacej doby, a v súvislosti s objektívnou premlčacou dobou poukázal postavenie žalovaného s tým, že je vylúčené, aby žalovaný, ako profesionál v poskytovaní úverov, nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby nad spotrebiteľovi poskytnutú sumu pri neplatných úveroch, alebo nad istinu úveru pri bezúročných a bezpoplatkových úveroch. Podľa žalovaného nemôžu byť preto žiadne rozumné pochybnosti o tom, že žalovaný sa na jeho úkor obohatil úmyselne, a preto na posúdenie premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. K tvrdeniam a argumentácii žalovaného o tom, že dotknutá zmluva mala všetky vytýkané náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSU, sa žalobca opätovne nevyjadril.

8. Keďže v danom prípade hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje sumu 1000,- Eur (tzv. „drobný spor“), súd vec v súlade s ust. § 297 CSP prejednal bez nariadenia pojednávania.

9. Podľa § 145 ods. 1 a 2 CSP ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

10. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

11. V danom prípade žalobca zobral žalobu čiastočne späť, a keďže tak urobil skôr než sa začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávanie, teda v čase, keď sa na prípadný nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby v zmysle ust. § 146 ods. 1 CSP neprihliada a jeho vyjadrenie k čiastočnému späťvzatiu preto nie je ani potrebné, súd konane v rozsahu späťvzatia žaloby postupom podľa § 145 ods. 2 CSP v tejto časti zastavil.

12. V zostávajúcej časti sa súd oboznámil so žalobou a všetkými prostriedkami procesného útoku a obrany, ktoré strany sporu počas konania uplatnili, vykonal dokazovanie všetkými predloženými listinnými dôkazmi, ktorých odpis bol stranám sporu v priebehu konania doručený (§ 204 CSP), a na základe zhodných (resp. riadne a včas konkrétne nepopretých) tvrdení rozhodujúcich skutočností (§ 132 ods. 1, § 151 a § 186 ods. 2 CSP) a vykonaných dôkazov si osvojil podstatný skutkový stav tak (v rozsahu a obsahovej zhode s tým) ako ho v rozhodných nesporných okolnostiach vo svojich podaniach opísali strany sporu, v ktorých nimi prednesené skutkové tvrdenia (nie ich právne zhodnotenie) nikto nespochybnil, a ani súd nemal žiadny dôvod pochybovať o ich pravdivosti (viď primerane § 151 ods. 1 a § 186 ods. 2 CSP), a sporný tak nebol.

13. Podľa nespochybnených tvrdení žalobcu predmetom zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.10.2013 bolo poskytnutie pôžičky vo výške 5.000,- Eur, žalobca bezdôvodné obohatenie žaluje vo výške rozdielu medzi jeho platbami 5.855,08 Eur, z ktorých mu žalovaný v priebehu konania vrátil 406,90 Eur, a výškou úveru 5.000,- Eur, teda 448,18 Eur, pričom podľa nespochybnených tvrdení žalovaného poslednú splátku žalobca uhradil dňa 4.4.2014.

14. Podľa § 451 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej len „OZ“) bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

15. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

16. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

17. Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

18. V danom prípade zo žaloby vyplýva, že žalobca svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodzuje z poukazu na nedostatok náležitostí písomnej zmluvy o úvere a svoje platby. Žalovaný k tvrdeniam žalobcu o nedostatku náležitostí zmluvy uviedol vlastné skutkové tvrdenia a vysvetlenia o ich splnení, avšak voči tomuto nároku vzniesol aj námietku premlčania. Okrem uplynutia subjektívnej premlčacej doby pritom vzniesol aj námietku uplynutia objektívnej premlčacej doby odôvodnenú tým, že žalobca podal na súd žalobu dňa 25.10.2017 a posledná splátka spotrebiteľského úveru zo zmluvy o pôžičke bola uhradená dňa 4.4.2014, teda právo na vydanie eventuálneho bezdôvodného obohatenia sa premlčalo v dôsledku márneho uplynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby, čo žalobca (okrem vyjadrenia názoru o potrebe aplikovania 10-ročnej objektívnej premlčacej doby) nijako nerozporoval, a preto sa súd musel vysporiadať najprv s touto námietkou. Objektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 2 OZ totiž určuje najneskoršiu dobu, za ktorú sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia (najneskôr) premlčí, a preto subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Z ustálenej súdnej praxe (porovnaj R 29/1983) pritom vyplýva, že ak dlžník vznesenie námietku premlčania, nemôže súd premlčané právo (nárok) priznať a žalobu v takomto prípade zamietne bez toho

aby skúmal, či uplatňované právo veriteľa existuje alebo nie. Vychádza sa pritom z princípu procesnej ekonómie - úspornosti, že ak je uplatnené právo - pohľadávka skutočne premlčaná, bola by žaloba aj tak zamietnutá.

19. Podľa § 107 ods. 2 OZ, upravujúceho objektívnu premlčaciu dobu, sa pritom právo na vydania bezdôvodného obohatenia premlčuje za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Pre posúdenie tejto námietky tak bolo rozhodujúce posúdenie (ne)úmyselnej povahy tvrdeného bezdôvodného obohatenia. Žalobca pritom v tejto súvislosti, okrem odkazu na rôzne rozhodnutia všeobecných súdov o posudzovaní či prezumovaní úmyslu rôznych dodávateľov bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľov (pri nedodržaní niektorých ust. § 9 ods. 2 ZoSU), vo vzťahu ku ktorým naopak žalovaný poukázal na rozhodnutia opačné, v žalobe iba všeobecne poukázal na (profesionálne) postavenie žalovaného ako dodávateľa s tým, že „súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov“. Žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mali svedčiť o úmysle žalovaného bezdôvodne sa na jeho úkor obohatiť (nejakým konkrétnym spôsobom) však žalobca nijako netvrdil (a teda ani nepreukázal), a ani súd, v medziach stranami vymedzeného predmetu konania a nimi prednesených skutkových tvrdení a predložených príloh, nezistil. Súd preto pri posúdení uplatnenej námietky premlčania vychádzal zo všeobecnej trojročnej objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá plynie odo dňa, keď k nemu malo dôjsť, a keďže žalobca plnenie, z ktorého sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, poskytol žalovanému naposledy 4.4.2014 (keď podľa nespochybných tvrdení žalovaného uhradil poslednú splátku), žaloba bola podaná na súde až 25.10.2017 (teda viac ako 3 roky potom) a žalovaný sa premlčania dovolal, súd z tohto dôvodu, bez potreby ďalšieho vecného posúdenia práva (keďže podľa § 100 ods. 1 OZ premlčané právo veriteľovi priznať nemožno), musel žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie objektívnej premlčacej doby zamietnuť.

20. Už len pre úplnosť súd poukazuje na to, že žalovaný poskytol v konaní také vysvetlenie povinných náležitostí zmluvy o úvere, z ktorého nevyplýva, že by ich uvádzal tak, aby žalobcu oklamal, a požadované plnenie získal eventuálne úmyselne bezdôvodne. Podľa zmluvy o pôžičke (spotrebiteľskom úvere) žalovaný skutočne chcel na základe tejto zmluvy získať od žalobcu viac finančných prostriedkov než mu na základe úveru mal poskytnúť, táto podstata účelu poskytovania peňažných prostriedkov pri úveroch zo strany dodávateľov je však všeobecne známa a zákonom dovolená, pričom táto skutočnosť je v písomnej zmluve o úvere vo forme dojednaných mesačných splátok (určením ich výšky a počtu v súhrne presahujúcom sumu poskytnutých peňažných prostriedkov), uvedenia úrokovej sadzby a RPMN aj vyjadrená, a sama o sebe tak jeho úmysel získať toto plnenie bezdôvodne (a už vôbec nie v celom rozsahu nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov) nepreukazuje. V konaní nebola tvrdená a ani zistená žiadna taká okolnosť, ktorej neuvedenie mohlo podstatne spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (viď bod 73. rozsudku SD EU C-42/15), a ktorá by tak svedčila o úmysle žalovaného sa na jeho úkor (bezdôvodne) obohatiť, najmä ak:

Ad 1. v súvislosti s druhom spotrebiteľského úveru bol tento podľa nespochybných tvrdení žalovaného i predložených príloh uvedený v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o pôžičke (ako „bezúčelový spotrebiteľský úver“), a obdobne aj vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o pôžičke, v bode 1. Definície (tak, že „Pôžička znamená bezúčelový spotrebiteľský úver v čiastke poskytnutej Klientovi Spoločnosťou.“, a podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/241/2020 takéto označenie možno považovať za dostatočné s tým, že ZoSU nikde nedefinoval druhy úverov, pričom podstatné je pritom aj hľadisko, podľa ktorého NS SR „skúmal najmä to, či zo strany dodávateľa bol spotrebiteľ náležite informovaný (§ 4 zákona č. 129/2010 Z.z.) tak, aby mal vytvorenú možnosť prijať rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktorú by pri dostatku informácii neurobil“,

Ad 2. v súvislosti s dobou trvania zmluvy a termínom konečnej splatnosti bol v zmluve uvedený počet splátok 60, s termínmi splátok 20. dňa v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy (bod 6.3 článku VI. Označeného ako zmluvné podmienky), ako aj konečná splatnosť mesiacom a rokom 10/2018, a v zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/277/2021 bol teda „dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne definovaný termín splatnosti 1. splátky a rovnako je z tohto bodu zrejмый aj dátum konečnej splatnosti úveru, t.j. poslednej úverovej splátky, a to aj pre priemerného spotrebiteľa“, pričom podľa rozhodnutia NS SR 2Cdo/69/2020 „vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov

vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu“, a

Ad 3. v súvislosti s náležitosťou uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.... Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.“

21. Vyššie uvedené skutočnosti nesvedčia o nedostatočnom uvedení náležitostí zmluvy, a teda o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a už vôbec nie o tom, že by žalovaný úmyselne chcel prijímať plnenia od žalobcu bez právneho dôvodu, resp. vedel o žalobcom teraz tvrdenej (eventuálnej) neoprávnenosti ich prijatia (že na nich nemá právo), a pre prípad, že sa tak stane, bol s tým uzrozmenný.

22. Pokiaľ ide o poukaz na profesionálne postavenie žalovaného (známy súdu z obdobných konaní) a s tým súvisiace úvahy o povinnosti žalovaného poznať a absolútne vždy dodržiavať a správne aplikovať (úplne) všetky zákonné ustanovenia (na ktorých správny výklad majú často rozdielny názor aj samotné súdy), z ktorých by mal údajne vyplývať nepriamy úmysel žalovaného (pri ich eventuálnom nedodržíaní) bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa, súd poukazuje na to, že takéto úvahy sú postavené na len predpokladoch, čo daný subjekt (vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery) vedieť mohol a mal, na ktorých je však založená iba nedbanlivosť (viď § 16 písm. b) Trestného zákona), a nie úmysel, pri ktorom musí tvrdené a preukázané (nie len predpokladaná možnosť), že subjekt následok (v danom prípade bezdôvodné obohatenie, teda získanie plnenia bez právneho dôvodu) chcel dosiahnuť (priamy úmysel), resp. vedel, že svojim konaním takýto následok (bezdôvodné obohatenie) môže spôsobiť (teda nestačí že o tom vedieť mohol a mal), a pre prípad že ho spôsobí, bol s tým uzrozmenný (nepriamy úmysel). V tejto súvislosti súd napokon poukazuje aj na už ustálenú rozhodovaciu prax NS SR (čl. 2 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP), ktorý vo veci sp. zn. 1Cdo 238/2017 zo dňa 18.10.2018 (na ktorú poukázal už aj v ďalších rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/227/2019 a 4Cdo/219/2019) uviedol, že: „... samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). ... Žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.“

23. Súdu je napokon vo vzťahu k odvracaniu námietok premlčania známa aj aktuálna argumentácia niektorých účastníkov jednoduchým poukazom na rozsudok SD EU z 22. apríla 2021 C-485/19 Profi Credit Slovakia, ECLI:EU:C2021:313, podľa ktorého: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnenne zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice

Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“ Súd však poukazuje na to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený v tomto konaní nebol odvodzovaný zo súm zaplatených na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS a ani na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES tak, aby išlo okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (opätovne viď bod 73. rozsudku SD EU C-42/15), ale (len) poukazom na porušenie iných povinností ustanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi SR, resp. poukazom na absenciu niektorých osobitných náležitostí zakotvených v našej vnútroštátnej právnej úprave (v slovenskom právnom poriadku) nad rámec úpravy v zmysle uvedených smerníc (s tvrdeným následkom fikcie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru výlučne podľa nášho právneho poriadku). Na tieto osobitné náležitosti (prípustné aj tak len ak nejdú nad rámec požiadaviek výslovne upravených v zmysle plnej harmonizácie v smerniciach EÚ - viď napr. neprípustná požiadavka na rozlišovanie splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle eurokonformného výkladu smerníc podľa rozhodnutia NS SR 3Cdo/1462017, k čomu porovnaj aj rozsudok SD EU C-42/15, C-331/18 a druhý výrok vyššie uvedeného rozsudku C-485/19), a na nároky z nich vyplývajúce sa tak vzťahuje výlučne naša vnútroštátna právna úprava, vrátane právnej úpravy ich premlčania a jeho výkladu najvyššími súdnymi autoritami Slovenskej republiky, ktoré týmito smernicami a ich cieľmi (zásadou ich efektívneho uplatňovania) vylúčené nie sú. Podľa odôvodnenia vyššie uvedeného rozsudku SD EU C-485/19 (bod 52.) „... je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora v prípade neexistencie pravidiel Únie v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby na základe zásady procesnej autonómie upravil procesné podmienky týkajúce sa žalôb určených na zaručenie ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie ...“ (bod 56.) „... pokiaľ ide o námietku premlčacej lehoty voči žalobám podaným spotrebiteľmi na uplatnenie práv, ktoré im vyplývajú z práva Únie, je potrebné uviesť, že takéto pravidlo nie je samo osebe v rozpore so zásadou efektivity, pokiaľ jeho uplatnenie v praxi neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje výkon práv priznaných osobitne smernicami 93/13 a 2008/48. 57. Súdny dvor už totiž uznal, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a že stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom Únie.“ V danom prípade nejde o nárok odvodzovaný z výkonu práv priznaných osobitne smernicami 93/13 a 2008/4, nejde o vrátenie súm neoprávnene zaplatených na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami a cieľmi smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, ale len o nárok odvodzovaný z porušenia vnútroštátnych predpisov (ktoré navyše ani zistené nebolo), a teda toto rozhodnutie tak na posudzovaný prípad nijako nedopadá.

24. O náhrade trov konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

25. Žalobca bol v konaní, vzhľadom na čiastočné plnenie počas konania, procesne čiastočne úspešný (v časti o zaplatenie sumy 406,90 Eur) a žalovaný vo zvyšku, pomer ich úspechu je teda približne rovnaký, a preto podľa § 255 ods. 2 CSP žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.